

1.

Беше един от онези януарски дни в Ню Йорк, когато ти се струва, че зимата никога няма да свърши. Още от ноември наваля рекордно количество сняг. А сутрешният снеговалеж, вторият през тази седмица, се превърна в суграшица, придружена от хаплив вятър. Хората с усилие балансираха по леда, а вятърът брулеше лицата им. Чудесно време да си някъде на топло, помисли си Хол Бейкър, който седеше зад бюрото си във филиала на банка Метрополитън накрая на Парк авеню.

Само преди три години офисът на банката се намираше на границата с онази част от Ню Йорк, която остана без електричество по време на епичния ураган, съсипал града. Няколко пресечки на север от тъмнината и наводненията, банката бе продължила да работи и обслужва клиентите си, дори предлагаше сандвичи и кафе на пострадалите от урагана като жест на съчувствие.

Хол отговаряше за сейфовете, работа, която останалите намираха за скучна, но той винаги я бе харесвал. Наслаждаваше се на разговорите със старите клиенти, които идваха да се ровят из вещите си, да проверяват борсовите си акции или да прибират нови ценности в наетите сейфове. Бъбреше си с тях, ако те пожелаеха, което често се случваше, или ги оставяше на спокойствие, ако това предпочиташа. Познаваше повечето клиенти по външен вид, а много от тях и по име. Отнасяше се с уважение към всички. Обичаше да се запознава с новите клиенти, които никога преди не бяха наемали сейф. Обясняваше им колко полезно е да имат сейф за ценностите и документите си, защото жилищата невинаги бяха съвсем безопасни.

Хол приемаше работата си сериозно. Беше на шейсет и му оставаха пет години до пенсия. Имаше съпруга и две пораснали деца и тази работа му подходеше отлично. Беше общителен и работеше в клона от двацет и осем години, а преди това се бе трудил в друг клон на Метрополитън в продължение на десет. Надяваше се именно тук да приключи кариерата си. Винаги се бе отнасял изключително отговорно към сейфовете. Те съдържаха най-ценните вещи на клиентите, а понякога и мрачни тайни, но никой друг не можеше да ги види или да се докосне до тях освен самите собственици.

Банката се намираше на Трийсета улица и Парк авеню. Навремето това беше елегантен жилищен квартал на име Мъри Хил, но отдавна бе застроен с офис сгради. Клиентите представляваха смесица от хора, които работеха в района, и възрастни хора, които живееха в красивите къщи наоколо.

Никой от старите клиенти не се появи днес. Улиците бяха ужасно хлъзгави от суграшицата и всеки, който имаше избор, си беше останал у дома. Това даде чудесна възможност на Хол да навакса с документацията, струпала се на бюрото му по празниците. Днес трябваше да се справи с три проблема. Два от по-малките сейфове не бяха плащани точно от тринайсет месеца и наелите ги клиенти не отговаряха на препоръчаните писма, с които Хол им напомни предишния месец. Липсата на плащания обикновено означаваше, че клиентите са зарязали сейфа си. Сега, когато бе изчакал месец след неплатената година без да

получи отговор на препоръчаните писма, Хол можеше да повика ключар, който да отвори сейфовете. Предполагаше, че ще са празни. Някои хора не си правеха труда да съобщят на банката, че вече не се нуждаят от тях, а просто спираха да плащат наема и изхвърляха ключовете. Ако сейфовете се окажат празни, той щеше да ги предостави на хора, които ги очакват с нетърпение. Обикновено списъкът на желаещите по-малки сейфове бе доста дълъг и бе досадно да се изчакват цели тринайсет месеца, но това бе установената правна процедура във всички банки в Ню Йорк, когато клиентите спираха да плащат. Съвсем лесно бе да уведомиш банката, да се откажеш от сейфа и да върнеш ключовете, но някои хора просто не го правеха. Или забравяха, или просто не им пукаше.

Третият сейф, с който му предстоеше да се заеме днес, бе различна работа. Хол бе виждал клиентката няколко пъти през изминалите години и я помнеше отлично. Беше изискана възрастна жена, винаги учтива, но никога не си бърбеше с него. Не я беше виждал от почти пет години. А плащанията за сейфа приключиха преди три години и един месец. Той изпрати стандартното препоръчано писмо преди две години, а после изчака и наложения от закона месец преди да отвори сейфа в присъствието на нотариус. Беше един от петте най-големи, които банката предлагаше. Пред нотариуса Хол грижливо инвентаризира съдържанието на кутията, точно както трябваше да постъпи. Имаше няколко папки, надписани със спретнатия почерк на собственичката им, едната със снимки, друга с документи, включително няколко изтекли паспорта, американски и италиански, издадени в Рим. Видяха и две дебели купчини писма, едната със старомоден европейски почерк на италиански, привързана с избеляла синя панделка. Другите писма, вързани с розова панделка, бяха на английски и с женски почерк. Имаше и двацет и две кожени кутийки за бижута, повечето само с по едно бижу. Дори за неопитното му око, бижутата изглеждаха ценни. Описа ги просто като диамантен пръстен, гривна, огърлица, брошка, без допълнителни подробности, които не влизаха в задълженията му. Потърси и завещание, в случай че собственичката на сейфа бе починала, но не намери такова. Клиентката бе наела сейфа за двацет и две години и Хол нямаше представа какво се бе случило с нея. И отново както изискваше законът, той изчака точно две години след отварянето на сейфа, но не получи отговор от клиентката. Сега работата му беше да уведоми нюйоркския съд за съществуването на изоставения сейф и липсата на завещание и да им предаде съдържанието. Те бяха задължени да проверят дали клиентката е починала. Поради липсата на завещание щяха да пуснат обяви по вестниците, за да поканят роднините или наследниците на жената да дойдат да приберат вещите ѝ. Ако в продължение на месец не се появи никой, съдът щеше да разпродаде вещите ѝ като изоставени, а печалбата щеше да отиде в хазната на щата Ню Йорк. Документите трябваше да бъдат пазени още седем години, в случай че се появи някой роднина. За имуществата без завещания се прилагаше специална процедура и Хол винаги изпълняваше безукорно задълженията си.

Днес трябваше да уведоми съда за изоставения сейф. Жената, която го беше наела, вече трябваше да е почти на деветдесет и две и бе твърде вероятно вече да не е жива. Съдът трябваше да се увери в това преди да се заеме с разпродажба на вещите ѝ. Името ѝ

беше Маргарет Уолъс Пиърсън ди Сан Пинели. Хол подозираше, че бижутата, които бе инвентаризирал преди две години, имаха значителна стойност. Работата на съда бе да намери експерт, който да ги оцени, ако собственичката им наистина бе починала без да остави завещание и не се явяха наследници, а след това да ги продаде на търг в полза на щата.

Хол първо повика ключар за двата по-малки сейфа, а после звънна в съда, за да ги помоли да изпратят човек, който да прегледа съдържанието на голямата кутия заедно с него. Реши, че ще мине известно време преди човекът им да се появи. Вечно бяха адски заети и претрупани с работа по разправиите с имотите и делата на починали хора, които не бяха оставили завещание.

Към единайсет Хол се обади в съда и Джейн Уилоуби вдигна телефона. Тя беше студентка по право, на стаж в съда за три месеца. Предстоеше ѝ да завърши Колумбийския университет през юни и да се яви на изпита за правоспособност през лятото. Чиновническата работа в съда не беше нейна мечта, но бе единственото свободно място. Първото ѝ желание беше семейният съд, искаше да специализира там, като се съсредоточи върху помощите за деца. Вторият ѝ избор беше наказателният съд, който изглеждаше интересен, но и там нямаше свободно място. Предложиха ѝ това място и тя прие, макар да ѝ се струваше потискащо. Занимаваха се само с дела на покойници и безкрайна документация, почти нямаша контакти с хора. Тук се чувстваше като хваната в капан, а и не харесваше шефката си. Хариет Файн беше изморена и измъчена на вид жена, която очевидно мразеше службата си, но се нуждаеше от парите и нямаше кураж да напусне. Вечните ѝ негативни забележки и мрачно отношение затрудняваха работата на Джейн и тя нямаше търпение стажът ѝ да приключи. Оставаха ѝ два последни месеца лекции и дипломната работа. Стажът беше финалната стъпка към дипломирането и тя се нуждаеше от добра оценка за работата си от Хариет, за да я добави към резюмето си. През последните два месеца упорито кандидатстваше в различни адвокатски кантори из Ню Йорк.

Джейн вдигна телефона на второто позвъняване и Хол ѝ обясни положението с приятен делови глас. Тя си записа информацията за сейфа на госпожа ди Сан Пинели. Знаеше, че първата ѝ задача бе да разбере дали наемателката на сейфа е починала. После някой от съда щеше да се срещне с Хол в банката, да прегледа инвентаризираните вещи заедно с него и да ги изиска за щата, ако никой не се яви след обявата по вестниците. Винаги бе интересно да се види кой отговаря на обявата, ако въобще някой го направи. Наскоро съдът бе имал случай без наследници, който доведе до търг в „Кристис“ и солидна сума за щата, но Джейн не беше работила по него. Шефката ѝ, Хариет, се държеше сякаш бе лична нейна победа това, че не се появили наследници и съдът предаде печалбата от търга на щата. Джейн предпочиташе да види хората, които идваха да получат вещи от роднини, които почти не познаваха и едва помнеха, а понякога дори и не бяха виждали. За тях това беше подарък и винаги приятна изненада.

– Колко скоро можете да дойдете? – любезно попита Хол.

Джейн погледна календара си. Знаеше, че не може да вземе решението сама. Трябваше да я изпратят там, а Хариет вероятно щеше да определи друг човек, тъй като Джейн

бе само стажантка. Хол ѝ спомена дискретно, че според него някои от вещите в сейфа имат значителна стойност и трябва да бъдат оценени от експерти по бижутата.

– Не знам кога ще изпратят човек – честно отговори Джейн. – Ще проуча дали госпожа Пинели не е починала, а после ще предам информацията на шефката. Тя ще реши кого и кога да изпрати.

Хол се загледа през прозореца. Валеше силен сняг, който образуваше тънък бял килим върху леда и правеше улиците опасни – нещо, което често се случваше по това време на годината.

– Разбирам – отвърна той спокойно.

Знаеше, че са претрупани с работа. Той бе изпълнил задължението си, следвайки грижливо процедурата, както правеше винаги. Всичко останало зависеше от съда.

– Ще ви уведоим кога ще дойдем – увери го Джейн и се замисли върху думите му за вероятната стойност на съдържанието на сейфа.

Затвори телефона и се загледа в ледения дъжд, мразеше такива дни. Нямахше търпение да се върне в университета и довърши образованието си.

А и празниците ѝ се сториха потискащи.

Не успя да се върне при семейството си в Мичиган за Коледа, защото с Джон – мъжът, с когото живееше, бяха затворени у дома и учеха упорито от месеци. Той завършваше бизнес факултета на Кълъмбия и също щеше да се дипломира през юни. Заради напрежението от изпитите и дипломните работи напоследък нервите им бяха доста опънати. Живееха заедно от три години и се разбираха чудесно до преди шест месеца, когато положението се влоши. Имаха да свършат куп неща, бяха изнервени, при това и двамата бяха започнали да си търсят работа, което също ги тормозеше.

Джон беше от Ел Ей, запознаха се в училище. Споделяха малък и грозно обзаведен апартамент близо до Кълъмбия, в кооперация с определени от правителството наеми в Ъпър Уест Сайд, а постоянната им борба с хлебарките правеше мястото още по-непривлекателно. Надяваха се да намерят по-свестен апартамент след като започнат работа и можеха да си позволят по-висок наем. Родителите на Джейн настояваха да се върне в Грос Пойнт, но това не влизаше в плановете ѝ. Искаше да остане в Ню Йорк и да практикува право тук. Баща ѝ беше изпълнителен директор на застрахователна компания, а майка ѝ – психолог, макар да не бе работила след раждането на Джейн. Родителите ѝ бяха нещастни от нежеланието на единственото им дете да се върне у дома. Тя не искаше да ги разочарова, но бе развълнувана от мисълта за кариера в Ню Йорк. Беше ги предупредила за това още от самото начало.

Джейн бе наясно, че независимо от това на кого щяха да възложат случая, Хариет щеше да очаква от нея първо да провери дали госпожа ди Сан Пинели е още жива. Тя бързо въведе името ѝ и датата на раждането в базата данни. Отговорът бе светкавичен. Маргарет Уолъс Пиърсън ди Сан Пинели бе починала преди шест месеца. Последният ѝ известен адрес беше в Куинс. Не беше същият, който бе вписан в документацията на Хол в банката. Там бе отбелязан адрес в Манхатън, близо до банката. Като се имаше предвид възрастта на госпожа Пинели, Джейн се зачуди дали старицата бе забравила за наетия сейф или просто

е била прекалено болна, за да прибере вещите си. Е, каквато и да беше причината, тя вече не беше между живите и съдът трябваше да провери съдържанието на сейфа, за да се увери, че сред документите ѝ няма завещание.

Джейн попълни формуляра с подробностите и го отнесе в кабинета на Хариет. Шефката ѝ тъкмо отиваше да обядва, опакована в пухено яке, плетена шапка и солидни ботуши. Тя често се прибираше у дома по обяд, за да нагледа майка си. Изглеждаше така, сякаш отиваше на Северния полюс. Хариет имаше репутацията на несговорчив шеф, но беше особено лошо настроена към Джейн. Младото момиче бе красиво, с дълга руса коса и сини очи, великолепна фигура и вид на човек, отраснал без никакви лишения. Очевидно се радваше на всички предимства, които Хариет никога не бе имала. На двайсет и девет години, Джейн очакваше бъдещия си живот с нетърпение, а също и интересна кариера. В пълна противоположност, Хариет живееше с болната си майка, за която предано се грижеше. Беше в началото на петдесетте, не бе имала връзка с мъж от години, никога не беше се омъжвала и нямаше деца. И животът, и работата ѝ се струаха безнадеждни.

– Остави го на бюрото ми – каза тя, когато видя формуляра в ръката на Джейн.

– Някой ще трябва да отиде до банката – кротко отвърна Джейн, която не искаше да дразни шефката си. – Жената е починала преди шест месеца. В банката пазят сейфа ѝ от три години, както е по закон, и сега искат да го освободим.

– Ще възложи работата на някого следобед – обеща Хариет и забърза навън.

Джейн се върна в кабинета си и си поръча сандвич от близкия магазин. Това ѝ се стори по-разумно от излизането навън в това кошмарно време. Докато чакаше обяда, се захвана да сложи в ред документацията.

Беше напреднала с работата, когато Хариет се върна разтревожена и заяви, че майка ѝ не се чувствала добре. Джейн вече беше оставила папките по два приключени случая на бюрото ѝ. Работата беше отегчителна, но младата жена се трудеше упорито – бе направила само няколко грешки откакто бе тук, а и никога не повтори една и съща грешка. Преди да постъпи в правния факултет, Джейн работеше като секретарка в адвокатска кантора. Хариет оценяваше работата ѝ и вниманието към подробностите. Дори бе споделила с няколко човека в службата, че Джейн е най-добрата стажантка, която някога бяха имали, но никога не беше ѝ го казвала. Хариет я повика в кабинета си час след като се върна от обяд.

– Защо не отидеш до банката да прегледаш сейфа – предложи Хариет. – В момента не мога да изпратя никой друг.

Тя ѝ подаде формуляра по случая и Джейн кимна. Откакто работеше тук, бе присъствала само на една инвентаризация, но не ѝ се виждаше сложно. Просто трябваше да потвърди констатацията на банката, да донесе обратно съдържанието на кутията, което щяха да приберат в сейфа на съда, докато стане време да разпродадат ценните вещи, и да архивира документацията за следващите седем години.

Джейн се обади на Хол Бейкър следобед, за да си уреди среща с него. Това стана много по-бързо, отколкото той очакваше, и Хол се извини, че заминава на почивка през следващите две седмици, а после има едноседмично обучение. Разбраха се да се видят след четири седмици, в деня след Свети Валентин. Нямаше за къде да бърза, а и така щеше

**Собственост на
благородница**

Откъс от книгата

Даниел Стийл

да има предостатъчно време за обявата във вестниците. Записа си часа на срещата и затвори, после извади стандартния формуляр за обявите. Издирването на наследниците на Маргарет ди Сан Пинели започваше. Поредният обикновен ден в съда, в опит да се открият нечий наследници или да се разпродаде имуществото му.